

Udskrift af dombogen**DOM**

Afsagt den 15. juni 2012 i sag nr. BS 8-2302/2009:

P

mod
Patientskadeankenævnet
Vimmelskiftet 33, 2.
1161 København K

Sagens baggrund og parternes påstande

Det fremgår af sagen, at sagsøgeren, P, i 2003 fik konstateret en tumor i venstre side af undermund, og at hun fra den 11. september 2003 til den 17. oktober 2003 fik strålebehandling herfor, og der er ikke efterfølgende fundet tegn på genkomst af sygdommen. Efter strålebehandlingen opstod der alvorlige følgeskader på grund af knoglenekrose i underkæben, og tvisten er, om sagsøgeren på denne baggrund opfylder betingelserne for at få erstatning efter § 2, stk. 1, nr. 4 i lov om Patientforsikring. Erstatningskravet er ikke størrelsesmæssigt opgjort under denne sag.

Sagsøgerens endelige påstand under denne sag er derfor, at sagsøgte, Patientskadeankenævnet, dømmes til at anerkende, at sagsøger, efter behandling på sygehus i perioden 26. august 2003 og frem, er berettiget til erstatning efter lov om Patientforsikring § 2, stk. 1, nr. 4.

Sagsøgtes påstand er frifindelse.

Oplysningerne i sagen

Patientforsikringen har ved afgørelse af 28. maj 2008 fundet, at betingelserne i patientforsikringsloven for erstatning, herunder efter § 2 stk. 1, nr. 4, ikke var opfyldt, og Patientskadeankenævnet har den 11. februar 2009 tiltrådt denne afgørelse.

Det fremgår af afgørelsen, at det blev lagt til grund, at sagsøgeren som følge af knoglenekrosen havde gener med smerter, vanskeligheder med fødeindtagelse, utydelig tale og kosmetiske problemer, men ud fra en samlet vurdering af de foreliggende omstændigheder fandt nævnet, at skaden hverken er tilstrækkelig sjælden eller tilstrækkelig alvorlig set i forhold til sagsøgerens meget alvorlige grundlidelse til, at erstatningsbetingelserne er opfyldt, og at den ikke går ud over, hvad hun med rimelighed må tåle under de givne om-

stændigheder.

Det fremgår af afgørelsen, at nævnet i henseende til sjældenhed lagde til grund, at knoglenekrose i underkæben med betydelige følger forekommer i mere end 2% af tilfældene efter strålebehandling i mundhulen, og at sagsøgerens gener alle er kendte og hyppige følger af knoglenekrose efter strålebehandling af mundregionen.

Der er indhentet erklæringer af 8. juni 2011 og 19. januar 2012 fra Retslægerådet, og i henseende til grundsygdommens alvor fremgår det af besvarelsen af spørgsmål D, at en mundhulecancer, der ikke undergår behandling, normalt vil vokse og på et tidspunkt give symptomer, der kan vise sig ved vanskeligheder ved fødeindtagelse, smerter og synkebesvær, ligesom der på et tidspunkt kan udvikles metastaser. Såfremt der ikke iværksættes behandling, vil sygdommen have et langvarigt, men dødeligt forløb. Chancerne for 5-års overlevelse uden behandling er næppe mere end få procent.

I henseende til sjældenhed fremgår det af svaret på spørgsmål 2, som er udbygget i tillægserklæringen, at de meget udtalte gener, som sagsøgeren har fået, er overordentlig sjældne. Hvis man betragter det samlede bivirkningsbillede, er Retslægerådets skøn, at risikoen ligger væsentligt under 1%.

Sagsfremstilling iøvrigt er udeladt, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2.

Parternes synspunkter

Sagsøgeren har gjort gældende,

- at sagsøger ved behandling på sygehus er påført en patientskade i henhold til Patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 4,
- at der er årsagsforbindelse mellem den behandling sagsøger har modtaget og de gener, sagsøger er påført,
- at de skader, som er overgået sagsøger opfylder betingelserne i relation til rimelighedskriteriet i Patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 4, idet komplikationerne er mere omfattende end hvad patienten med rimelighed må tåle, også henset til patientens sygdom,
- at Retslægerådets udtalelse fastslår, at de sagsøger overgåede skade er yderst sjælden,
- at sagsøgers gener er meget udtalte, jf. Retslægerådets besvarelse af spørgsmål 2,
- at risikoen for en komplikation/skade af den pågældende art, efter retslægerådets skøn, er væsentlig under 1%,
- at sagsøgers komplikationer er langt alvorligere end den hyppigere forekommende radionekrose, jf. Retslægerådets svar på spørgsmål A,
- at sagsøgers svulst fra starten var meget lille, jf. Retslægerådets svar på spørgsmål A,
- at sagsøgers gener ifølge Retslægerådet er meget udtalte med både objektive og subjektive forandringer, og

at sagsøger har løftet bevisbyrden for, at erstatningsbetingelserne i § 2, stk. 1, nr. 4, er opfyldt.

Sagsøgte har heroverfor gjort følgende gældende:

Det kan lægges til grund for afgørelsen af sagen, at knoglenekrosen i sagsøgers underkæbe er en følge af den strålebehandling, som hun i perioden fra den 11. september 2003 til den 17 oktober 2003 fik på sygehus mod mundhulecancer (grundsygdommen).

I medfør af patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 4, ydes erstatning, hvis der som følge af undersøgelse, herunder diagnostiske indgreb, eller behandling indtræder skade i form af infektioner eller andre komplikationer, der er mere omfattende end hvad patienten med rimelighed må tåle. Der skal herved tages hensyn til dels skadens alvor, dels patientens sygdom og helbreds-tilstand iøvrigt samt skadens sjældenhed og mulighederne i øvrigt for at tage risikoen for dens indtræden i betragtning.

Det kan lægges til grund for afgørelsen i sagen, at sagsøgerens gener som følge af knoglenekrosen forekommer med en hyppighed på 2% eller mindre.

Overfor genernes omfang og sjældenhed må det imidlertid tages i betragtning, at sagsøgerens prognose for overlevelse havde været særdeles dårlig, såfremt strålebehandling ikke var blevet gennemført.

Af Retslægerådets besvarelse af spørgsmål D fremgår, at mundhulecancer, såfremt der ikke iværksættes behandling, vil have et langvarigt, men dødeligt forløb. Ifølge rådets skøn er chancerne for 5 års overlevelse næppe mere end nogle få procent. Hertil kommer, at skaden i form af knoglenekrose havde en specifik sammenhæng med den egentlige behandling af mundhulecanceren (grundsygdommen), nemlig med strålebehandlingen.

På denne baggrund kan skaden ikke anses for mere omfattende, end hvad sagsøgeren med rimelighed må tåle. Der er derfor ikke grundlag for at tilsi-desætte Patientskadeankenævnets vurdering, hvorved betingelserne for anerkendelse i medfør af patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr. 4, ikke er opfyldt.

Rettens begrundelse og afgørelse

Det kan lægges til grund, at sagsøgeren efter strålebehandlingen fik skader i form af knoglenekrose med de fysiske følger, der er beskrevet i Patientskadeankenævnets afgørelse, og sagsøgeren har dertil selv beskrevet belastende konsekvenser arbejdsmæssigt, men også socialt set, fordi de fysiske gener påvirker hendes omgang med andre.

Det kan ligeledes lægges til grund, at der ikke har været fejl ved valg af be-

handlingsmåde eller udførelsen af denne, og det skal derfor alene vurderes, hvorvidt sagsøgeren på trods heraf har krav på erstatning ud fra en vurdering af, om de opståede skader er mere omfattende, end hvad hun med rimelighed må tåle, jf. ordlyden af patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr 4.

Ved vurderingen skal der efter bestemmelsen indgå dels alvor og karakter af den sygdom, sagsøgeren blev behandlet for, men også skadernes sjældenhed.

Vedrørende grundsygdommen kan det efter Retslægerådets besvarelse af spørgsmål D, lægges til grund, at der var tale om en alvorlig sygdom, og at den ubehandlet ville have haft et langvarigt, men dødeligt forløb, og at chancerne for 5 års overlevelse uden behandling næppe ville være mere end få procent.

Heroverfor står imidlertid, at Retslægerrådet har vurderet, at de meget udtalte gener, som sagsøgeren har fået, er overordentlig sjældne, og at risikoen herfor - det samlede bivirkningsbillede taget i betragtning - er vurderet til at ligge væsentligt under 1%.

På denne baggrund og henset til de alvorlige konsekvenser, generne har haft for sagsøger, finder retten efter en samlet vurdering, at generne - trods den meget alvorlige grundlidelse, ligger ud over, hvad sagsøgeren med rimelighed må tåle.

Betingelserne for erstatning i patientforsikringslovens § 2, stk. 1, nr 4, er derfor opfyldt, og sagsøgerens påstand tages til følge som nedenfor bestemt.

Sagsomkostningerne fastsættes i forhold til den sagsværdi, der er anslået af sagsøger ved beregning af retsafgift - dog forhøjet under hensyntagen til forberedelsens omfang - til 30.000 kr til dækning af advokatomkostninger og 500 kr til dækning af retsafgift, ialt 30.500 kr.

Thi kendes for ret:

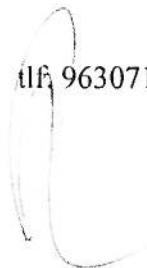
Sagsøgte, Patientskadeankenævnet, skal anerkende, at sagsøger, P, efter behandling på sygehus i perioden 26. august 2003 og frem, er berettiget til erstatning efter lov om Patientforsikring § 2, stk. 1, nr. 4.

Sagsøgte skal inden 14 dage betale 30.500 kr i sagsomkostninger til sagsøgeren.

Inger Birgitte Mikkelsen
Dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Aalborg, den 15. juni 2012.

Rikke Heby Pedersen, kt.fm. tlf. 96307177

A handwritten signature in dark ink, consisting of a large, stylized 'R' followed by a horizontal stroke.